

РЕШЕНИЕ

№ 30215

гр. София, 29.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в
публично заседание на 09.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **3845** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3, във връзка с чл. 75 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Д. Г. А., [дата на раждане] в пров. К., Р А., гражданин на Р А., ЛНЧ [ЕГН], срещу решение № 493/02.03.2026 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 във вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, му е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се излагат съображения за нарушения на материалния закон, поради неоснователно приемане, че спрямо него не е налице реална опасност от преследване. Излага съображения, че не са взети предвид всички обстоятелства от значение за неговия случай. Иска се отмяна на оспореното решение.

Ответникът – председателят на ДАБ при МС, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София - град след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба вх. № ПМЗ-ВР-4154 от 18.12.2025 г. (рег. № УП-18272/18.12.2025 г.) на РПЦ - [населено място], отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа“ от Д. Г. А., [дата на раждане] в пров. К., Р А., гражданин на А., етническа принадлежност - пацун, религия - сунит, семейно положение - женен, ЛНЧ: [ЕГН] е потърсена международна закрила. По тази молба е проведено производство по общия ред, което е завършило с обжалваното решение, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Преди постановяването на процесното решение, Д. Г. А. два пъти самоволно напуска лагера във „Военна рампа“, като след първия път се връща и с него е проведено интервю, а при второто

напускане е в неизвестност от 19.01.2026 г.

С жалбоподателят е проведено интервю, за което е съставен протокол рег. № УП-18272/07.01.2026 г., подписани са от чужденеца, преводач и интервюиращия орган. В проведеното първо интервю жалбоподателят, е посочил, че нелегално е напуснал А. през 2021 г., като е живял две години в П.. След като напуснал П., преминал през И. и отишъл нелегално в Турция, където останал около 6 месеца и впоследствие тръгнал от Турция към България. В същото сочи, че е преминал нелегално границата на страната и бил задържан от полицията, като споменава че целта му била Европа, без значение коя държава точно. Мотивира молбата си с това, че е работил като командир на спецслужби в А. и е напуснал страната веднага след падането на правителството и идването на власт на талибаните.

В откритото съдебно заседание, жалбоподателят лично и чрез назначения по ЗПП адвокат, моли да се уважи подадената жалба по изложените в нея съображения.

При така установените факти, Административен съд София – град обосновава следните правни изводи:

Решението е връчено на жалбоподателят на 23. 03. 2026 г., а жалбата е депозирана на 30. 03. 2026 г., в преклузивния срок по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ и е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспорения административен акт е издаден от компетентен орган – председателят на ДАБ, съобразно чл. 75, ал. 1 от ЗУБ, в установената писмена форма, поради което не са налице основания за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, съответно – за отмяна по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 АПК.

Преценявайки основателността на молбата с оглед изложените от кандидата причини за напускане на страната по произход, които не обосновават страх от преследване, насилие или нечовешко отношение председателят на ДАБ, правилно е приел, че молбата е неоснователна.

Настоящата съдебна инстанция, намира че правилно административният орган е обосновал отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца, тъй като не са налице материалните предпоставки по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В конкретния случай, жалбоподателят не твърди, че се опасява от преследване в страната си на произход, като изрично в проведените две интервюта е посочил, че не е бил преследван.

В тази връзка, съдът намира, че оспореното решение, в частта, в която е било отказан статут на бежанец е правилно и жалбата, в тази част следва да се отхвърли като неоснователна.

На основание чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън страната си на произход или местоживееене по причина на заплаха за неговия живот, сигурност или свобода, поради насилие, възникващо от ситуации като въоръжен конфликт, както и когато е изложен на опасност от изтезание или други форми на нечовешко или унижително отнасяне или наказание и по тези причини не може или не желае да се завърне в страната си на произход или местоживееене. За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут следва да съществува вероятност за нечовешко или унижително отнасяне при реализиране на наказанието, а такива данни липсват.

Оценката за ситуацията в А. се съдържа в справка вх. № МД-02-24 от 27. 01. 2026 г. и в

представената в съдебно заседание по-актуална справка с вх. № МД-02-180/07.05.2026 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ. В справките, е отразена актуалната обстановка в А. след превземането на страната от талибаните и сформирването на правителство от тях. Видно от тях, макар и да са налице проблеми със спазване на човешките права, страната бавно се съвзема. Налице са признаци за умерено икономическо развитие, но е проблем намаляваща хуманитарна помощ. Въпреки това, не може да се приеме, че А. е обхваната от хаос и е налице въоръжен конфликт. Безспорно обстановката в страната е динамична, като продължава политическо насилие, но в по-ниска степен в сравнение с предходни години. В същото време е ограничен достъп до образование за жените и младите момичета, но това не се отнася за мъжете.

За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут следва да съществува вероятност за нечовешко или унизително отнасяне при реализиране на наказанието, а такива данни липсват. В конкретния случай, от изявленията на жалбоподателя става ясно, че същият не е имал проблеми в страната си на произход, като изрично сочи, че не е заплашван и не е имал проблеми с властите, но се опасява, че при завръщане може да има такива, ако открият къде е работил.

В същото време, наред с преценката на държавата по произход обаче, се оценят и фактите, свързани с личното положение на молителя. Д. Г. А. не е получавал лични заплахи срещу живота и личността си. С оглед на това и тълкуването на Съда на Европейските общности по дело № С-465 от 2007 г., информацията за ситуацията в А. и липсата на тежки и лични заплахи по отношение на жалбоподателя се обуславя изводът, че не се установяват предпоставките на закона, за предоставяне на статут. Освен това същият не попада в някоя уязвима група, като държавен служител или представител на предишната власт, за да съществува основателен страх от преследване при завръщането му в А..

В конкретния случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение.

В същото време от посоченото в съдебното заседание и от установеното в административното производство е видно, че семейството на лицето търсещо международна закрила се намира все още на територията на А., което е индиция, че той или семейството му не са обект на преследване от талибаните. Видно от всички събрани доказателства Д. Г. А. не е имал намерение да остави на територията на Република България. Той е заловен от българската полиция, което го принуждава да подаде молба за закрила по ЗУБ. Впоследствие самоволно напуска общежитието в отдел „ПМЗ-кв. Военна рампа“, където е бил настанен и по време на съдебното производство е в неизвестност. С оглед установеното в административното и съдебното производство и във връзка с всички събрани доказателства, настоящият съдебен състав стига до извода, че лицето не е заинтересувано от получаването на международна закрила в Република България, а по-скоро в случая се касае за мигрант по икономически причини. Тези причини, обаче са извън приложното поле на ЗУБ.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма като същевременно са изпълнени материалните и процесуалните правила по издаването му, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 46-ти състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Г. А., [дата на раждане] в пров. К., Р А., гражданин на Р А., ЛНЧ [ЕГН], срещу решение № 493/02.03.2026 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: